

der betegnedes som hensigtsmæssig med Hensyn til at opnaa en fuldstændig Blodudtømmning m. m. ved Slagtning af Duer, nemlig at binde Duens Ben sammen, op hænge Dyret paa et Søm og derefter med en skarp Saks at afklippe dets Tunge ved Tungeroden. Dyreværneforeningen „Svalen“ har derefter forespurgt det veterinære Sundhedsraad, om en saadan Lemlæstelse af Dyr ikke maatte betragtes som raat og oprørende Dyrplageri, og om nævnte Slagtemaade ikke kunde komme ind under Straffeloven. Dertil svarer saa det veterinære Sundhedsraad: „Man skal i denne Anledning tillade sig at udtale, at Raadet vel maa nære nogen Betænkelighed ved at erklære den nævnte Slagtemaade som strafbart Dyrplageri, men at man er enig med Forespørgeren i at anse det for en unødvendig smertelig og derfor forkastelig Slagtemaade, som bør søges modarbejdet.“ Det er en meget valen Maade, hvorpaa det veterinære Sundhedsraad tager paa denne Sag. Det er altsaa ikke i Stand til at drive det videre i sin Protest overfor en saa oprørende Slagtemaade som den her omtalte end til at sige, at man nærer Betænkelighed ved at stemple det som strafbart Dyrplageri. Jeg skal anføre en anden af det veterinære Sundhedsraad afgiven Erklæring. I Raadets Aarsberetning for 1911, Side 188, meddeles det: „Slagelse Politimester spørger, om det er Dyrplageri at trække Halsen over paa Kyllinger og Ænder. Raadet svarer, at man maa nære Betænkelighed ved at betegne Afivelse af Fjerkræ ved at trække Halsen over for strafbart Dyrplageri. Saa vidt Raadet bekendt, anvendes den nævnte Afivelsesmaade ikke saa helt sjældent.“ Dette er netop Sagen: Raadet kunde forhindre den Slags Ting ved at erklære dem for Dyrplageri, men det vil ikke gøre det. Derfor er det Lovgivningsmagts Sag at sørge for, at vi faar udførlige Lovbestemmelser angaaende hele dette Forhold. I Virkeligheden er det haarde Konditioner, hvorunder de Mennesker virker, som gerne vil udrette et Arbejde for Dyrene, og det er absolut nødvendigt, at Rigsdagen nu tager Affære i disse Spørgsmaal, der angaar Milioner af Medskabninger, som ikke selv er i Stand til at klage.

Hermed tillader jeg mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Justitsministeren (Zahle): Den Tendens, som ligger til Grund for nærværende Lovforslag, kan man jo kun have Sympati for. Jeg mener, at det Lovforslag, som

her er forelagt, ogsaa fra Forslagsstillernes Side er opfattet som et Udgangspunkt for en Forhandling; og hvad der end i øvrigt maatte komme ud af det, maa man jo sige, at selve Forhandlingen vil tjene til at udvide og skærpe Medfølelsen med Dyr og derved gøre Nytte. Adskillige af de Bestemmelser, som findes i nærværende Lovforslag, er efter min Mening saa specielle, at de snarere hører hjemme i Politivedtægter end i en Lov.

Efter disse indledende Bemærkninger i al Korthed skal jeg gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om de enkelte Paragraffer. Hvad angaar § 1, første Del, som jo handler om Vanrøgt, Overanstrengelse eller Lemlæstelse af Dyr, synes jeg, at den snarere indeholder et Program end positive Regler, som ikke findes i de efterfølgende Paragraffer, og første Del af § 1 er derfor maaske overflødig. Anden Del af § 1, som handler om den, der medvirker til at mishandle Dyr, og om, hvorledes han skal drages til Ansvar, indeholder en Meddelagtighedsregel, som ganske sikkert er overflødig, og som bør udgaa. — Hvad § 2 angaar, er den jo meget almindelig holdt, men dens Regel maa dog opfattes som mere vidtgaaende end Straffelovens § 297, og for saa vidt den er det, har den jo et positivt Indhold, og jeg ser ikke, at man i og for sig kan indvende noget mod de Regler, som indeholdes i Paragraffen. Den kunde maaske trænge til nogen Omredaktion, men derom vil der naturligvis blive forhandlet i et Udvalg.

Hvad § 3 angaar, som forbyder at slaa Dyr med Pisk eller Svøbe paa de haarløse eller mindre kødfulde Dele, saasom Hoved, Bug eller Ben, maa jeg antage, at den vil forekomme de fleste at være for vidtgaaende. Aldeles ubetinget at forbyde at slaa et Dyr over Benene under nogen som helst Omstændigheder og gøre det til en strafbar Handling i noget som helst Tilfælde at slaa et Dyr over Benene er dog vist at gaa meget vidt. Jeg tror, dette burde indskrænkes til en Bestemmelse om, at det var forbudt at slaa Dyr paa Steder, hvor de har aabne Saar, samt i øvrigt paa en saadan Maade, at der tilføjes dem særlig unødigt Lidelse. Det er vel ogsaa det, som egentlig tilsigtes med Paragraffen. Jeg tror, som sagt, den i sin Affattelse gaar noget for vidt. Det samme gælder et absolut Forbud imod og Foreskrivelse af Straf for overhovedet at slaa et Dyr med et Piskeskæft. Der kan dog vistnok indtræde Tilfælde, hvor det kan forekomme temmelig naturligt og ogsaa nødvendigt, at